

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

ا. م. شیری

۱۷ سپتمبر ۲۰۱۱

مشت دندان شکن کامرون و تف کف کرده سارکوزی

بر دهان یاوه گویان جمهوری اسلامی و بر صورت اپوزیسیون مزدور ایران

به گزارش خبرگزاریها، امروز (۲۴ سنبله ۱۳۹۰)، دو تن از کارگزاران صهیونیست امپریالیسم جهانی، دیوید کامرون، نخست وزیر انگلیس و نیکولا سارکوزی، رئیس جمهور فرانسه، بدون رعایت تشریفات رایج در دیدار مقامات «رسمی» یک کشور از کشور دیگر، از طرابلس، پایتخت لیبیا وارد بنغازی، پایتخت «انقلابیون!!» لیبیا شدند و مورد استقبال پر شور «آزایخواهان لیبیا و رهبر آنها!!»، مصطفی عبدالجلیل قرار گرفتند.

دیوید کامرون، در بخشی از ترهات خودش در جمع حاضران گفت: «... این انقلاب ما است...!!» و سارکوزی نیز به ازای تصاحب ۳۵ درصد نفت لیبی، وعده «استقلال و آزادی» به مردم این مستعمره جدید داد. بسیار جالب توجه است که تلویزیون خبری «یورو نیز»، که در ۲۴ ساعت، هر نیم ساعت یک بار عین خبر را تکرار می کند، این جمله کامرون را پس از چهار بار تکرار، سانسور کرد.

ورود این دو نماینده وارثان حقیقی «انقلاب لیبیا!!» و سخنرانی «پیروزمندان» آنها در جمع مزوران خویش، مشت دندان شکنی بود بر دهان یاوه گویان جمهوری اسلامی ایران، که بازگشت استعمار به لیبیا و دیگر کشورهای خاورمیانه و شمال افریقا را «عصر بیداری اسلامی» می خوانند و تف کف کرده ای بود بر صورت اپوزیسیون مزدور ایران که از اشغال لیبیا با خوشحالی استقبال نموده و در مورد «جذابیت مدل لیبیا برای اپوزیسیون بعضی کشورها» سخیفانه سخن می گویند (۱) و یا فجایع و تیره بختی های مردم جهان و در هم کوبیدن انقلابات رهائی بخش ملی را ناشی از «باز تولید گفتمان امپریالیسم» تعریف می کنند (۲).

البته، که تبلیغات سخیف و عوامفریبانه رژیم واپسگرای جمهوری اسلامی، این فرزند نامشروع گوادالوپ پیرامون حوادث منطقه و جهان، به ویژه لیبیا، زمانی قابل درک تر است که فراموش نکنیم که این رژیم آخوندی به عنوان یکی از منحط ترین رژیمهای سرمایه داری انگلی، بنا به ماهیت طبقاتی و خصایل متحجرانه خود، در همه حال، بند نافش به امپریالیسم جهانی بسته است و بدین سبب، همواره در کنار خون آشام ترین دولتهای تاریخ جهان، دولتهای امروزی امریکا و اروپا بوده و طبعاً، بعد از این نیز خواهد بود. رژیم خونخوار جمهوری اسلامی از حوادث منجر

به لت و پار کردن اتحاد شوروی و به ویژه، یوگسلاوی که امروز مجسمه های برنزی جرج بوش، رئیس جمهور فاشیست امریکا میادین برخی شهرهای آن را لوٹ نموده، تا اشغال و تخریب کشورهای عراق، افغانستان و امروز لیبیا، با سرسختی در کنار آدمکشان حرفه ئی غرب استعمارگر ایستاده و امروز نیز اعتراف می کند که در تسلیح و تأمین نیازهای آدمخواران در لیبیا، جانفشانی ها کرده است (۳).

در کنار این جانیان بین المللی، نقش اپوزیسیون مزدور، به خصوص اپوزیسیون ایران را که عملاً به سربازان پیاده نظام استعمارگران غربی تبدیل شده و برای تبدیل ایران به یوگسلاوی، افغانستان، عراق، لیبیا، سومالی، ساحل عاج و... سر از پا نمی شناسد، نباید از نظر دور داشت. با خودباختگان نمک پرورده امپریالیسم، که شرف و حیثت خود را ثمن به خس فروخته اند، دیگر نمی توان به زبان آدمی صحبت کرد. باید تمام اظهارات و لاطائلات آنها را ریز به ریز جمع و مستند کرد و به موقع خود، به دادگاههای خلق تحویل داد تا در مقابل قانون، پاسخگوی خیانتهای نابخشوندی خود نسبت به میهن و مردم ستمدیده باشند. ولی، فعلاً تا زمان رسیدگی قانونی به خیانتها و توطئه چینی های این اپوزیسیون مزدور، این فلسفه بافان بی لیاقت که عمده مقیم کشورهای امپریالیستی هستند، باید با صدای رسا، با تمام توش و توان، آنها را به همراه اربابانشان، به همراه امپریالیسم و صهیونیسم معبودشان افشاء و در انظار عموم رسوا و سکه یک پول کرد. می توان به آنها پیشنهاد نمود که به جای نسخه پیچیدن برای خلقهای مستعمرات و کشور خود، در همان غرب، در محلی که ساکن هستند، بمباران و اشغال، حضور و تجاوز سربازان امپریالیسم را روی خانه و خانواده خود مورد آزمایش قرار دهند تا به عینه ببینند که از «یک من آرد، چند فطیر پخته می شود»!

پانوشت:

(۱)- این مدل- لیبیا- می تواند برای غرب و اپوزیسیون برخی کشورها جذبه داشته باشد، «گفت و گو با بهروز خلیق(۲)».

<http://www.kar-online.com/wp/?p=21260>

(۲)- نوشین احمدی خراسانی، «جنبش های اجتماعی، مداخله نظامی و گفتنمان امپریالیسم».

<http://www.iran-tribune.com/2009-02-16-23-03-32/2009-03-21-23-49-15/14317-2011-09-07-02-41-47>

(۳)- برنامه روزانه تلویزیون «شبکه خبر ایران» با عنوان «عصر بیداری اسلامی».

www.eb1384.wordpress.com

۲۴ سنبله ۱۳۹۰